

רגע חושבים

למה הנשים מגלחות את בית-השחי?

חשובה לדן בן-אמוץ

וכעת, ציטוט שלו:

"יש לי איזו חצי השערה ביחס לשורשי הנוהג הברברי הזה. אני חושב שמקור השחי החלק — כמו מקורן של מוסכמות אחרות בתחום האסטיקה — הוא בערש האמנות הפלאסטית של המערב: הפיסול היווני והרומי. שיער הוא אחד הדברים הקשים ביותר לפיסול באבן ובשיש, ועיצוב פלומת השיער העדין של בית-השחי זו משימה כמעט בלתי-אפשרית. ציירי הרנסאנס, שראו בונוס ובאפרודיטי, ששחין חלק, את

מפעיל-ראש בן-אמוץ
הן הורגות לו את כל "הבקרוב" ?

סימלי היופי הנשי, ציירו כך גם את הנשים היפות שלהם, ומהרנסאנס דרך התחריטים, הצילומים והקולנוע הגיע אלינו השחי החלק כמוסכמה אסתטית, שמתרצים איתה היום בנימוקי היגיינה. יש לכם השערה יותר טובה? אז מה אתם שותקים?"

מי שותק מי מי שותק.

בכל מיני הזדמנויות, בכל מיני דפים שלו, אני קולטת את המסר, ששיער בית-השחי על ניחוחותיו, זה ה"בקרוב" של למטה, ואשה הורגת לעצמה את כל הסקס עם הגילוח. טוב.

לפי דעתי זה בכלל לא כך. בגלחה את בית-השחי, אישה לא הורגת לעצמה את הסקס. היא מבצעת בואת אקט מאוד-מאוד מיני, גם אם היא מתרצת זאת, מבלי דעת, בנימוקי "היגיינה" ותיכף אסביר, אם הנוהג הזה של גילוח בית-השחי באמת היה מרשתת על דגם הפסלים הקלאסיים. מן ההיגיון היה, שהנשים אשר מחקות (בסופו של תהליך-ההשאה) את בית-השחי החלק של הפסלים, תחקנה גם את הערווה החלקה שלהם, במיקרים הנדירים שהיא כבר מופיעה, ולא מוסתרת בקפלי בד מפוסלים. ובכן, במציאות זה לא כך.

רוב הנשים אשר מגלחות את בית-השחי אינן נוהגות לגלח את שיער הבושת. (איזו מילה! למה בושת?) העובדה היא, שמגלחים רק את החלקים החשופים לעין כל, שזה בדרך-כלל בית השחי והרגליים. שימי לב. מגלחים רק חלקים החשופים לעין, וזה לדעתי מניגה הרגל מיני לחלוטין. מן הקצנה מלאכותית של סממני הנשיות. הזכר מאופיין בשעירות יתר? אז הנקבה זה להיפך מוחלט. חלקה-חלקה-חלקה, ודווקא בחלקים הגלויים — שאלה החלקים המושכים את העין, ומאותתים את המיניות. כזה שידור האומר: זכרי-זכר תראה! יש כאן אחת מאוד-מאוד נקבה!

את שיער הערווה, חוץ מבכמה קהילות בודדות ופרפקציוניסטיות, לא נוהגים לגלח, בגלל מה שאני קוראת "חוק שימור האנרגיה". כאשר הזכר כבר מגיע לראות את זה "שם", אז הוא שם. הגעשעפט כבר געמעכט. עבודת המשיכה המפרכת נעשתה כבר, ואין שום חשיבות לשיערו, בתור סימון ש"יפתה" בנשיותו.

יש לזה אפילו היגיון ביולוגי. גם לזכר וגם לנקבה ישנם הורמוני-מין של שני המינים. האיזון ביניהם הוא-הוא הקובע על מין היצור הנושא אותם. עובדה היא — שנשים שעירות מאוד נושאות בגופן עודף מיונרי, אך משמעותי מאוד לעין, של הורמוני מין גבריים. כך שגילוח בית-השחי הוא אקט מיני, איתות של נשיות, ואיך!

פטנטים

מה עושים

עם כפפות גונוי

רטובות נובפנים?

טוב, אני משערת, שהבן-אדם האחראי לעבודות המים בתוך המישפחה שמע על קיומן של הכפפות. כמובן אני מקווה, ש"הוא קונה אותן במידות הכי גדולות ש"עדיין נוח לו להשתמש. בכדי שכל סיפור כניסה ויציאה מתוך-תוכן לא יהיה סיפור קשה ומסובך. מה שאני עוד מקווה, זה שלבן-אדם הזה יש שכל לא להתקמצן, ו"להשקיע רק על כפפות שיש להן ציפוי פנימי של מוך, אם לא, כל הזעה הכי קטנטונת תהיה טיט מגעיל, כמו אלף רכי"כות. מה עוד? כן, ועוד אני מקווה, שלפני כל שימוש בהם הוא מקפל בהם כאלה "חפתים", בכדי שכל הנזילות שיועדו מטבע הבריאה לנסוע למרפק, יטפטפו, ב"מחילה, אל תוך החפת. זהו.

אפשר להשתמש בהן בשיא הזהירות, אבל פתאום, תנועה קטנה אחת עם עודף מרץ וחוסר מחשבה, וורם מי-חיים נתקע בפנוכו, ישר, עד קצות האצבעות, או מורידים את הכפפה, ומגנעים מתוכה את

ניפוח הכפפה

פלוק, פלוק, פלוק, פלוק זה הפוך

עודף המים, עם פתח היד כלפי מטה. אבל הרטוב בפנים לא מתייבש לעולם.

וזהו, כאן מתחיל המילכוד הקלאסי של הנשמה היהודית החסכונית. לזרוק, הן אי-אפשר בשום פנים ואופן, מה זה פה? צייקאגו? הרי אין שום חורים! מצד שני, להיכנס כל יום לתוך רטוב, מצחין ומעופש — אינו מגן ממים (כל הלחות בפנים).

אז מה עושים? או, הופכים את הכפפה, עובדים על הפיכת כל אצבע לחדה, באחר-יות. הכפפה של המצפוניסט — הלא-זורק!

מה חדש בקלושמרל

ליקר עולמי

אני לא יודעת אם בקלושמרל זה חדש-חדש, אצלי, בתגליות, זה כן.

מדובר בליקר עם טעם משגע, שקוראים

"איריש קרים"
חלום של ליקר !!!

לו איריש קרים. הייתי שמה את זה ב"מחלקת הפינה קולדה, רק הרבה-הרבה הרבה יותר טעים. זה משהו! מעודן מ"הסרטים!"

— מתייבשת הפוכה, נותנת צ'אנס לכל הביפנים המצחין להתאווור, עם כל הגייל נפש, שבא לזרוק הכל. טוב, אז יש פטנט שמקצר.

תחת כל זאת, הופכים בבת אחת את ה"כפפה" תוחבים ודוחפים את כל חלק ה"אצבעות של הכפפה לתוך ה"שרוול" שלה. לא דואגים בכלל שהן לא הפוכות החוצה. תיכף תיראו איך במכה אחת יעילה הן כן תהיינה. מכווצים את "שרוול" הכפפה ב"עזרת הידיים, מנסים להדביק הרמטי לפה, את הפתח שלתוכו נכנסת היד לכפפה. מצמידים הרמטי לפה, כאילו היה זה בלון שרוצים לנפח. הפתח של הכפפה גדול מכל פה של בלון, אז "מכווצים" את העסק ב"עזרת אגודל ואצבע, שסוגרים כמו טבעת. נושפים לתוך הכפפה בכל הכוח. פתאום פלוק, פלוק, פלוק, עוד אצבע-כפפה ועוד אצבע יוצאות מלחץ האוויר החוצה, והכפי פה הפוכה. אם העסק עמד רטוב יתר מיממה, לא כדאי לתת לו להתייבש כך סתם. הרטוב יתייבש, אבל המסריחה עדיין ישאר, אז תוקעים את הידיים בפנים, ככה, איך שהן הפוכות עם המוך הלבן הזה ב"חוץ, ו"רוחצים" ידיים באופן יסודי. תולים איכשהו לייבוש על מיתקן הצלחות, וזהו, ימינה שמאלה של הכפפות, איך שרוצים, כמה שרוצים, מתי שרוצים.

וזה, רבותי, אחד הפטנטים הכי פצציים שנולדו אצלנו בבית, בידי בן-אדם שבכפי מבזבז את המיליונים, אבל רק על הפרור טות תמיד נתקע. כפפות, הוא לא זורק!